

□□□□□□□□ □□□□□□□□

வெயில் காலம் வந்துவிட்டது. வெயில் எப்போதும் வேண்டாத விருந்தாளிதான். மழையை விரும்பும் அளவிற்கு மக்கள் ஏனோ வெயிலை விரும்புவதில்லை. கிராமங்களில் வெயில் காலத்தில் வீட்டுக்கு வீடு கோடைப் பந்தல் போடும்வர்கள்.

கடவை திகளும் நீளமாகப் பந்தல் போடப்பட்டு குளிர்ச்சியாக இருக்கும். கவிஞர்கள் கூட வெயிலை அதிகமாக வரவேற்பதில்லை. கவிமணிகூட "வெய்யிறக்கேற்ற நிழலுண்டு" என்று நிழலையே போற்றிப் பாடினார்.

இயற்கை நமக்குக் கொண்டு வருகிற எத்தனையோ இன்பங்களில் ஒன்று வெயில். நல்ல வெயில் வளையான மதியப் பொழுதில் திரும்புகள் மனநிலையில் மழை இரக்கும். மனிதர்கள் வெயிலை விரும்பாவிட்டாலும் மரங்களும் செடிகொடிகளும் அதிகமாகவே விரும்புகின்றன.

வெயில் காலத்தில் வேப்பமரமும் புங்கமரமும் பச்சை இலைகள் தளிர்ந்து வெயிலோடு சேர்ந்து நிழலையும் பிரசவித்திருக்கும். வெயிலின்றி ஏது நிழல்?

ஓவ்வொரு மரத்தின் நிழலும் ஓவ்வொரு விதமான சுகம். ஆலமர நிழலில் படுத்துறங்க ஆசை கொள்ளாத மனிதனும் உண்டா? தங்கும்புஞ்சி மர நிழலின் குளிர்ச்சிக்கு இணையேதோ? வாதா மர நிழல், பிவரச மர நிழல் இவற்றுக்கெல்லாம் தனித்தனி வாசனகை உண்டு. இலுப்பை மரங்களின் நிழலில் நுழையும் போதே கம்மென்று இலுப்பை மரங்களின் வாசனை நம் மக்கதை துளக்கும். கண்மாய்க் கரகையில் பனமர நிழல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருந்தாலும் அதுவும் ஒரு கருப்பு-வெள்ளை ஒளிப்படம் போல் நம் கருத்தகை கவரும்.

புதுமறைப் பித்தன் ஒரு சிறுகதையில் பனை மரத்தடியில் அதிகாலையில் காலகைகடன் கழிக்க உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு மனிதனின் மன ஓட்டம் எங்கெங்கோ சஞ்சரிப்பதை அழகாக எழுதியிருப்பார். இரண்டு பக்கமும் மரங்கள் வதைத்த சாலகைகள் முழுக்க நிழல்கம்பளம் விரித்திருக்க, அதன் வழியிலே பயணிப்பது பரமானந்தமாக இருக்கும். "பிரம்மாண்டமான மரங்களின் பிம்பங்கள் வயிலுக்கறேபகார் கண்ணாடியில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தாலும் கண்ணாடி ஒன்றுமே ஆவதில்லை" என்று ஏறக்குறைய கவிதை போன்ற வரிகள் மனதில் பளிச்சிடும்.

வயில் வளையில் சில சமயம் எங்கிருந்தோ சின்னஞ்சிறு காற்று திடீர் ரென வரும். உடம்புக்கு உள்ளே நுழைந்து ஆன்மாவையே தொட்டு ஆசுவாசப்படுத்தும் சக்தி, அந்த திடீர் ரக காற்றுக்கு உண்டு. அப்போதெல்லாம் வயில் காலம் வந்து விட்டால் வீட்டுகளில் புழுக்கத்தை போக்க விசிறிகள் தான்துணை. அழகான கைகடக்கமான பனை விசிறிகள். விசிறும் போது கொஞ்சமே கொஞ்சம் காற்று முகத்திலும் மார்பிலும் படும். ஆஹா...அதில் அப்பியொரு ஆனந்தம்.

உச்சி வயிலில் கிராமத்து மாந்தோப்பு நிழலில் கட்பில் போட்டு படுத்துக்கொண்டு கிளகைகுகிடையே விட்டுவிட்டுத் திரியும் வானத்தை ரசிப்பதற்காகவே கோடகை காலத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் நண்பர் ஒருவரை எனக்குத் திரியும்.

அப்பொதெல்லாம் வீட்டுத் திண்ணைகளில் ஒரு குடத்திலோ மண் பானையிலோ தண்ணீரும் டம்ளரும் வதைத்திருப்பார்கள். வயிலில் களத்தை வரூபவர்கள் தாகத்தை தணித்துக்கொள்ள இப்படியோர் ஏற்பாடு.

ஆனால் பாவம், கோடையில் கைகைக் குருவிகளின் பாடூதான் கஷ்டம். அவற்றுக்காக சின்ன சின்ன பிளாஸ்டிக் கிண்ணங்களில் தண்ணீர் ரை ஊற்றி காமபவாண்டு சுவர்களின் மீது வதைத்து விட்டால் போதும். கைகைக்கும் குருவிக் கும் தாகம் தணிந்துபோகும்.

வகை நாள்களுக்கு முன்பு பத்திரிகையில் வந்த ஒரு செய்தி. பரேந்து ஓட்டுநர் ஒருவர் நாள்தோறும் நடுஞ்சாலகை ஓரம் பரேந்ததை நிறுத்திவிட்டு, அருகில் தனியாக இருக்கும் ஒரு குடிசைக்குள் சென்று வரூவார். காரணம் பூரியாமல் விசாரித்ததில் கிடைத்த தகவல், அந்த குடிசைக்குள் நடக்க முடியாத மீதாட்டி ஒருவர் இருக்கிறார். ஒரு தடவை பரேந்து அந்த இடத்தில் பழுவூகி நின்றபோது ஓட்டுநர் அந்தக் குடிசைக்குள் எட்டிப்

பார்த்தபோது பாட்டி தண்ணீர் வணைடும் என்று சகைகை காட்டி இருக்கிறார். ஓட்டுநர் ஒரு தண்ணீர் பாட்டிலை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறார். அடுத்த நாளும் தண்ணீர் கொடுக்க அதுவே பழக்கமாகி விடும்.

-000000000000 00000000,000000